

Författaren Arne Ljungren om sin uppväxt i Hovenäset som den skildras i boken *Bohuslän i svartvitt* av Bertil Quirin, sid 162, 163:

”Många pojkar lockades av äventyret och stack till sjöss med en fraktskuta. De seglade runt hela Sverige och kom hem och berättade om allt de hade varit med om. För mig däremot, var fritiden inget större problem. Intresset för att läsa och skriva följde mig ända sedan mitt första besök på biblioteket. Där tillbringade jag åtskilliga timmar och släckte törsten efter äventyr och behovet av verklighetsflykt. Biblioteket sköttes ideellt och var inrymt i källaren till Folkets hus. Någon gick dit efter arbetet och tände i kaminen, så att det var varmt när folk kom på besök under kvällen. På fackföreningsmötena tog belästa stenhuggare till orda: ”De här böckerna tycker jag att vi ska ha i biblioteket kan vi ge anslag till det?” Arbetarrörelsen hade ett starkt bildningsideal. Man skulle bilda sig Själv genom läsning och framför allt genom samvaro, debatter och diskussioner. Agitatorer och folkupplysare reste vida omkring och höll föredrag väl besökta möten och sammankomster.

Och jag minns julfesterna, när arbetarna med familjer samlades i stora salen i Folkets Hus. Det var både musik, sketcher och fiskdamm som roade de små. Det rådde en välgörande livaktighet över samhället och för egen del upplevde jag inte någon större enformighet eller tristess, men jag blev alltmer medveten om att det fanns något bortom Hovenäset – en verklighet som både var spännande och lockande.”